

Entrevista Arturo Ripstein Director mexicà convidat a L'Alternativa - 17è Festival de Cinema Independent de Barcelona, que es clausura avui

“Iñárritu, Cuarón...? Són ‘gringos’ nascuts a Mèxic per accident”

Bernat Salvà
BARCELONA

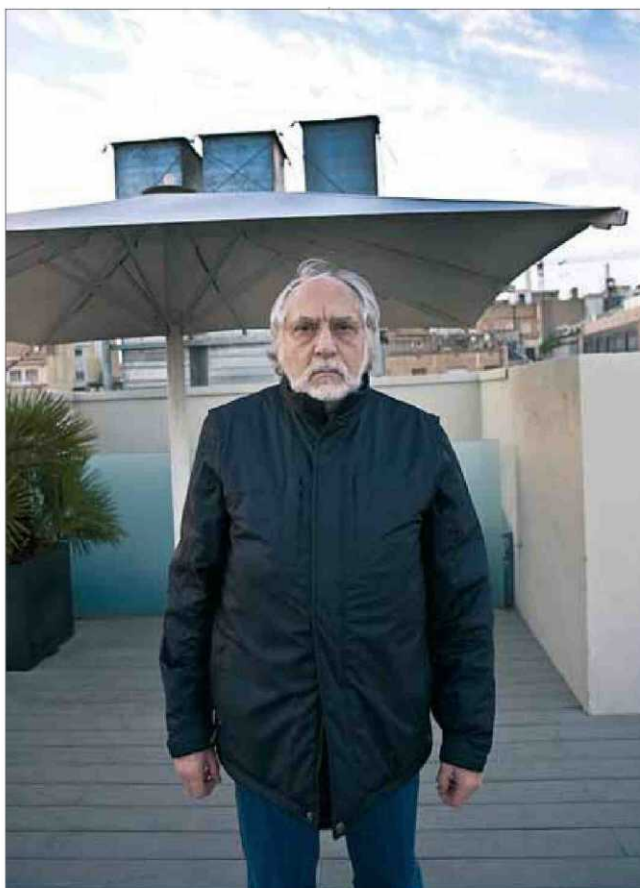
Guardonat amb la Conxa d'Or del Festival del 1993 per *Principio y fin*, Arturo Ripstein és un habitual dels festivals de cinema més prestigiosos, un home més interessat en el cinema entès com a art que en les propostes d'alguns compatriotes seus que triomfen a Hollywood. El festival L'Alternativa, que es clausura avui a Barcelona, l'ha convidat amb raó: les seves respostes són, com el seu cinema, alternatives i imprevisibles.

L'honora, que als 68 anys el cridin per a un festival de cinema independent que es diu L'Alternativa?
Em va alegrar quan em van convidar, perquè el nom era cridaner i apropiat. Jo sóc un cineasta de la perifèria, i a aquesta edat de la vida, sóc de la perifèria de la perifèria, i estar en un festival alternatiu és un plaer.

Com veu el cinema mexicà, del qual ha de parlar en la taula rodona Cinema mexicà, èxits i contradiccions, dins del festival?
No tinc cap tesi, jo no sóc un expositor ni un congressista. Mai he sabut de cinema mexicà, això és treball d'historiadors i crítics, no de directors. Jo sé de les meves coses. No en tinc la menor idea, improvisarem.

Però haurà de parlar una estona... Doncs improvisarem una estona!

Què pensa, per exemple, d'Alejandro González Iñárritu, Alfonso Cuarón, Guillermo Arriaga... Tots aquests directors mexicans que triomfen a Hollywood.
No crec que siguin cineastes mexicans, són uns cineastes gringos que van néixer a Mèxic per accident, per a la seva desgràcia o alegria, però sempre van somiar anar-se'n, ho van aconseguir i se'n van anar. Bé per a ells! Tots fan cinema en anglès, són mexicans per geografia natalícia, però no per ànima, cor i cap. Hi ha aquesta vella i estranya noció que fan cinema mexicà perquè són

Arturo Ripstein, un director de principis fermes i inalterables ■ L'ALTERNATIVA

mexicans, però per res més. És tan absurd com suposar que *La llavor del diable* és una pel·lícula polonesa perquè la va dirigir Polanski.

Al Festival de Sitges es va parlar del bon moment del cinema fantàstic mexicà, i va agradar Somos lo que hay.

La veritat és que només em sona una pel·lícula fantàstica que es va fer a Monterrey, perquè el càmera va treballar en la meua darrera pel·lícula i m'ho va explicar. I em va dir que era pobra i lamentable. La pel·lícula que diu no la conec. En cert moment de la teua vida, et cuides molt de no ficar-te segons a on.

Què em recomana, doncs, del cinema mexicà?

El cinema mexicà com a esdeveniment, com a indústria coherent, no existeix. Hi ha obres, algunes coses, alguns autors que poden ser interessants. Fa poc temps que treballen, i avui dia, no triomfar amb la primera pel·lícula, és caure en l'obsolescència i l'oblit. Hi ha tres o quatre autors interessants com Julián Hernández, Carlos Reygadas... Són els que portaran l'estendard de la millor obra de Mèxic, des de la meua òptica. Hi ha molt cinema que busca només el lucre, el benefici econòmic, i molts directors mexicans que somien treballar als EUA. ■